

Dr. Holló Kálmán
(1888–1976)

általános orvos, bőrgyógyász szakorvos

1888-ban született, Hatvanban.

Apja (Himmler Mór) mozdonyvezető volt a hatvani MÁV-nál, és egy vasúti szerencsétlenség áldozata lett. Anyja varrónő, aki mivel korán özvegységre jutott, egyedül tartotta el 3 három gyermekét Gyulát, Kálmánt és Dezsőt.

1892-1910 általános és középiskolai tanulmányait Hatvanban végezte.

1905-ben magyarosították nevüket Himmlerről Hollóra.

1911-ben felvételt nyert a Budapesti Orvostudományi Egyetemen.

1915-ben az I. világháborúban ezredorvosként szolgált, amiért kitüntetést kapott.

1918-ban hazajött a háborúból és a Budapesti Rókus Kórház szülészetén dolgozott 1920-ig, amikor onnan – az akkori körülmények miatt – eltanácsolták.

1920-ban Jászberényben megpályázta a pályaorvosi státuszt, de nem őt favorizálták.

A '20-as évek elején megnősült és Jászberényben feleségül vette Berger Juliannát (1903–1944). Fiai születtek: István 1926-ban, Tamás pedig 1929-ben.

Ezután, 1930-ig a jászberényi Városi Kórház szülészetén dolgozott, ahol a Semmelweis szemlélet meghonosításán fáradozott addig, míg egy szülész szakorvos került oda, akinek az osztályvezetést átadta. Lakásán magánorvosi rendelője is volt – a Bercsényi út 6-szám alatt.

A zsidótörvények ellenére – az I. világháborúban szerzett érdemei miatt – 1941-ig elláthatta orvosi hivatását. A város jómódú polgáraihoz tartozott, virilista volt. Később őt bízták meg a gettó orvosi teendőivel is.

1944-ben családjával együtt elhurcolták. Auschwitz-Birkenaubába került, ahol vasútépítésen kellett dolgoznia.

1945-ben szabadult és 2 fiával együtt sikerült megmenekülniük. Felesége Bergen Belsenben vesztette életét.

1945–1947 között fizetés nélkül látta el a háború miatt megszorodott, nemi betegségben szenvedőket.

1947-ben kinevezték a jászberényi Bőr- és nemibeteg gondozó vezetőjének.

Az 50-es évek közepétől a Fém- és Lemezárúgyár megalakulása után – üzemorvosi feladatokat is ellátott.

Fia, István is az orvosi hivatást választotta, sokáig a híres Rusznyák professzor mellett, mint belgyógyász dolgozott Budapesten. Később ő maga lett az I. sz. Belgyógyászati Klinikának az igazgató professzora.

Tamás fia pedig gyermekgyógyászként a Budapesti Orvostovábbképző Intézet csecsemő- és gyermekgyógyászatán dolgozott, a magyar koraszülöttgyógyászat egyik úttörője lett.

Elhunyt: 1976-ban Budapesten. Nyughelye a Budapesti Izraelita temetőben.

Kitüntetései:

1928-ban az I. Világháborúban való helytállásáért.

1961-ben vette át Aranydiplomáját.

Nekrolog

Részlet: *„Míg el nem fáradt, mindig nagy energiával, vitalitással dolgozott; nem nézve éjszakát, nappalt, hétköznapot, ünnepet. Diákkorában hallotta a mondást, amely életcélja lett: »A beteg üdve a legfontosabb törvény«. Ennek a mondásnak szem előtt tartása adott értelmet életének.”*

Rendíthetetlenül küzdött azért, hogy a város – végre – egy modern nemibeteg gondozót kapjon, aminek átadását ugyan még megérte, de az intézet vezetését már nem vállalta, mert nyugdíjba vonult.

Forrás:

Kiss Erika: A jászsági zsidóság emlékeiből -Pro Domine Bt. Jászberény 2015, 44–47. o.

Szolnok Megyei Néplap cikke: 1961. 10. 17. 245. sz. Holló Kálmánnal készült riport.

Szolnok Megyei Néplap: Holló Kálmán 1966. 04. 02.

Fotók: Dr. Holló András (az unoka,) és Kertész Tamás (Stockholm) tulajdonából.

Jászberény, 2019. 09. 11.

Összeállította: Sárközy Ágnes